

Nástupce Le Pen ve funkci vůdce Národní obrody Jordan Bardella říká, že Francie zažije vlasteneckou revoluci a oslavuje nadcházející ‚obrození Evropského lidu‘

- CZ24 News | 15. května 2023

FRANCIE: Jordan Bardella teď vede stranu Národní obroda po odstoupení Marine Le Pen, která rezignovala, aby se stala parlamentní vůdkyní strany. Ten v pátek minulého týdne na CPAC poskytl Remix News exkluzivní interview, ve kterém tento 28letý politik mluvil o tom, že Francie vede novou konzervativní revoluci, kdy říká: „Francie v historii vždy sloužila jako příklad a revoluce dělala jako první. A myslím si, že takový čas pro vlastence ve Francii už nastal.“

Náhledový obrázek: Jordan Bardella vůdce Národní obrody promlouvá na CPAC v Maďarsku

Strana Národní obrody Marine Le Pen je na CPAC, takže na americké akci? Často vás obviňují, že jste pro-ruskou a proti-americkou stranou, mohl byste nám tedy vysvětlit svou účast tady?

Prosazují a hájím zájmy Francie. Summit jako tento v Budapešti, jehož se účastním už druhý rok po sobě, usiluje o to, aby se zástupci všech těchto různých politických stran mohli sejít, mluvit spolu a dát se dohromady, ale je i pro kulturní, vlastenecké, suverenisty a konzervativce a národní hnutí z Evropy i odjinud ze světa. To je příležitost, abychom se všichni setkali a dali dohromady. Věřím, že všichni bojujeme ve stejné bitvě a že i přes určité odlišnosti v názorech musíme být schopni spolupracovat, přinejmenším na našem kontinentě, tj. v Evropě národů a spolupráce mezi státy, po které voláme.

Znamená to, že se definujete jako konzervativní strana?

Myslím, že s Francouzi konzervatismus moc dobře nekoresponduje. To není výraz, jaký se používá ve francouzské veřejné debatě nebo mezi francouzskými intelektuály. Hájíme však aspiraci na suverenitu a myslíme si, že se dnes jevíme jako ochránci před divokou, bezuzdnou, nevázanou, ultra-liberální globalizací, kdy se potýkáme se ztrátou své identity kvůli demografickému vývoji způsobenému sériemi vln migrace i zpochybňováním základů toho, na čem je naše společnost vybudována, tou pokrokářskou ideologií a bořením kultury, o čemž chci na CPAC důkladně diskutovat.

To pokrokářství (wokeismus) se obvykle spojuje s anglo-saskými zeměmi. Vy o tom ovšem mluvíte jako o hrozbě postihující i Francii. Jak se ta pokrokářská ideologie projevuje ve Francii?

Je to do jisté míry amerikanizace, co nám od toho pokrokářství hrozí, když to čerpá své zdroje z toho anglo-saského kulturního hnutí, které se sem dnes s podporou Evropské unie importuje, např. přes úpravy našeho jazyka zaváděním inkluзивního vyjadřování, prosazováním islámských závojų do institucí EU, rušením našich hranic, ničením našich pomníků a rušením výuky určitých částí francouzské historie. To pokrokářské boření kultury je velice konkrétně vidět i v každodenním životě Francie, zvláště v našich školních učebnicích a proto si myslím, že je důležité o tom mluvit.

Myslím si, že politika není jen volební boj. Je to i intelektuální a kulturní zápas. A myslím, že podle Gramsciových tezí jsou to kulturní zápasy a z nich vznikající vítězství, co vždy předchází volebním vítězstvím.

Můžeme v tomto případě říci, že je dnes ve Francii Národní obroda hlavním politickým valem proti tomu pokrokářství?

Myslím si, že nejenže je to val proti pokrokářství, ale že je to ve skutečnosti hlavní hnutí, které se hrdě hlásí k francouzské identitě, k náležitosti ke společné civilizaci zvané Evropa a k nezbytnosti uchovat existenci evropských národů, když se Evropská unie snaží sama sebe budovat na základě popírání těchto národů.

K vybudování Evropy bez národů se buduje Evropa bez Evropy a bez Francie, která vlastně národ vynalezla a byla jedním z nejstarších národů světa, když se jeho existence datuje už od Cloviského baptizmu asi tak 500 let do minulosti, takže je to možná v Evropě nejlepší místo k boji v tomto zápase.

Proč je tomu tak, že je to právě to pokrokářství, které se projevuje svou ideologií za masovou imigraci a za práva LGBT a které se podle některých projevuje i v určitých formách radikálního ekologismu, co teď dominuje institucím EU? Myslíte, že tento trend lze zvrátit?

To pochází z intelektuálního, kulturního, elitářského a politického hnutí, které opravdu už skoro 30 let dominuje našim institucím a které dnes to pokrokářství ukulo jako svoji zbraň, což je ve skutečnosti zbraň k dekonstrukci našich hodnot, naší identity a všech základů toho, co dnes chrání naše občany, počínaje rodinou. Je to ve skutečnosti ideologie, která koroduje instituce EU a právě na summitech, jako je CPAC, vidíme, kolik nás je a kolik máme po celé Evropě a ve světě spojenců a aliancí, a myslím, že nastal čas, aby se lidé už probudili.

Když jsme tu v Maďarsku, tak je to ještě symboličtější, protože Maďaři si zvolili vlasteneckou vládu, která hájí zájmy svého lidu, která se hrdě hlásí ke své identitě, která se to věrohodně snaží předávat. A být tu také znamená být spolu s lidmi, kteří vydláždili cestu k tomuto obrození lidu, které bychom si sami přáli vyvolat uvnitř každé ze svých zemí.

Když bude ale Francie pod vládou Národní fronty, tak se dá čekat, že bude trpět stejným osudem jako Maďarsko a Polsko, to znamená trpět pod sankcemi EU, která ji bude upírat fondy EU?

V tom je ale jeden fundamentální rozdíl: Těmi zeměmi, které ve skutečnosti určují Evropské unii kurz, jsou Francie a Německo.

Bude-li Francie mít patriotickou vládu, která hájí zájmy svého lidu a národa, a to nejen ve Francii, nýbrž v celé EU, tak si myslím, že to bude mít stejný dopad i pro další země. To není urážka dalších zemí, když řekneme, že Francie má na evropské scéně obzvláště těžkou váhu a ve světě zvláště silný hlas.

Proto si myslím, že následně bude mít Francie dostatečnou diplomatickou váhu, aby dodala takovému novému směřování hybnost, směřování, v němž se bude odrážet vůle lidu Evropy.

A nejsme sami, protože všude na kontinentu se projevují podobné názory, počínaje Itálií, přes Rakousko, Vlámsko, Maďarsko, Polsko a doufám, že i Francie. V historii Francie vždy bývala příkladem a svou revoluci dělala jako první. Myslím tedy, že pro vlastence nadešel čas i ve Francii.

Ve Francii existuje i proud, který je dobře známý ve Střední Evropě a zvláště v Polsku, který na Rusko pohlíží jako na potenciální val proti tomu americkému pokrokářství. O Národní obrodě se říká, že je dost pro-ruská, což ona odmítá. I vy osobně jste hned na začátku odsoudil agresi proti Ukrajině, viděl byste i vy Rusko jako potenciální val proti Západáckému pokrokářství?

Ne, já nezastávám tento manicheistický přístup. Nemyslím si, že máme na vybranou mezi pokrokářstvím a Ruskem. Naopak si myslím, že Evropa a Francie by měly mít významný hlas a nemyslet, že Rusko je pro ni modelem. Samozřejmě, že odsuzuji ruskou agresi na Ukrajině, protože jsem suverenista ve Francii a v Evropě, což znamená, že jsem pro suverenitu všude. Když člověk zastává územní celistvost jedné země, měl by zastávat územní celistvost všech zemí.

Jsem zastáncem míru. Doufám, že tento konflikt co nejdříve povede k dialogu mezi různými aktéry a myslím, že Francie by měla být iniciativní ohledně mezinárodní konference o míru. Každopádně musíme Evropu chránit před rizikem eskalace, protože na rozdíl od příznivců pokrokářské ideologie známe historii a zvláště historii Evropy a víme, že eskalace by měla na Evropu nezvratné dopady, možná větší než všude jinde.

Pokud jde o potřebu reformy Evropy a boje s pokrokářstvím zevnitř jste ve svém projevu na CPAC projevoval naději na první vítězství konzervativců v proti-pokrokářské kampani v příštích volbách do Evropského parlamentu roku 2024. O možném vítězství byla ale řeč i před volbami roku 2019. Co se změnilo, že vám to tentokrát dává důvod k naději?

Byli jsme svědky neustálého vzestupu všech patriotických sil po celém evropském kontinentu. V červnu 2022 se nám také podařilo udělat ze zastánců pokrokářské ideologie menšinu a zabránit Emmanuelu Macronovi, aby získal většinu v Národním shromáždění, a máme ambice to samé udělat roku 2024 i v Evropském parlamentu.

Máme k tomu spojence ve dvou mocných skupinách v Evropském parlamentu, tj. Evropští konzervativci a reformisté a Identita a demokracie.

Tyto dvě skupiny vedou boj za obranu Evropské identity a suverenity v Evropském parlamentu a mou ambicí zůstává, dát tyto dvě skupiny dohromady tak, abychom zítra byli jedinou, silnou, mocnou koalicí, která může sama v Europarlamentu nechat znít hlas lidu a doprovázet současné a budoucí vlastenecké vlády v členských státech EU, počínaje tou zformovanou v Itálii paní Meloni a panem Salvinim, a doufám, že od roku 2027 i tou vedenou Národní obrodou ve Francii.

Opravdu vidíme, jak se v CPAC mezinárodně formuje praviceová aliance přinejmenším na evropské úrovni a i na širším Západě. Bude v samotné Francii také možná unie pravice, např. podle italského modelu?

Francie má zvláště specifický hlasovací systém. Je to možná v Evropě výjimka, jelikož v jejím parlamentu vůbec není poměrné zastoupení. V jiných zemích, chcete-li vládu, musíte dát síly dohromady a diskutovat o koalicích.

Takto to ve Francii není, v té většinové volby vyberou pro francouzský lid toho muže či ženu.

V posledních prezidentských volbách jsem litoval, že se s kandidaturou objevil Éric Zemmour, čímž ohrozil oslabením tábor národního kandidáta, který měl z definice nejlepší postavení, to znamená riziko, že se do druhého kola kvalifikuje krajně levicový Jean-Luc Mélenchon.

Pokoušíte-li se sjednotit pravici tak, že druhé kolo je mezi Jean-Luc Mélenchonem a Emmanuelem Macronem, tak si myslím, že ten, kdo to prosazuje, sám sebe zpochybňuje.

Každopádně věřím ve spojení voličstva a chci, aby pro něj Národní obroda byla platformou, kolem které se shromáždí milovníci Francie, ať pochází odkudkoliv a ať byla jejich minulá volba jakákoliv.

AUTOR: OLIVIER BAULT

[ZDROJ](#)

Překlad: ReformyCz